

FOTBALLMAKTA

Hvem styrer norsk fotball?

METODERAPPORT TIL SKUP 2013

Lars Hojem Kvam, Gunnhild Toldnes

Dagbladet

«Fotballmakta»:

Metoderapport

Materialet er publisert:

I perioden 27. september 2013 til 18. januar 2014.

Serien «Fotball-Norges 10 mektigste» publisert 9. - 18. januar 2014.

Redaksjonens adresse:

Dagbladet

Langkaia 1, Postboks 1184 Sentrum, 0107 Oslo

Telefon: 24 00 10 00

Journalister:

Lars Hojem Kvam, lkv@dagbladet.no (913 78 430)

Gunnhild Toldnes, gut@dagbladet.no (452 24 366)

Innholdsfortegnelse

Bakgrunn.....	Side 4
Innledning.....	Side 4
Artikkelserien blir til.....	Side 5
Om begrepet “makt”	Side 6
Kildejakta kan starte.....	Side 6
Utformingen av topp 10.....	Side 7
Publisering av serien.....	Side 9
Gjennomlesningsprinsippet.....	Side 12
Slik ble lista.....	Side 12
Utbytte.....	Side 13
Søknad for 2013.....	Side 13
Vedlegg.....	Side 14

Bakgrunn

27. september 2013 kom nyheten de fleste hadde jaktet på et par dager. Det var vi i Dagbladet som brakte den:

“Styret i Norges Fotballforbund ansetter Per-Mathias Høgmo som Norges neste landslagssjef”.

Det de færreste ventet seg, var at han skulle ta over for nasjonalikonet Egil Drillo Olsen umiddelbart – med to kamper igjen av VM-kvalifiseringen.

Avskjedigelsen av Drillo ble starten på en av de største omdømmekriser norsk fotball har sett dette årtusenet.

Innledning

“Drillo-saken hadde bare tapere. Den desidert verste skandalen norsk fotball har sett.”

Sitatet over kommer fra én av våre mange kilder, men representerer et syn mange i fotballfamilien satt med høsten 2013.

Allerede den fredagen landslagssjefen skiftet navn fra Egil Drillo Olsen til Per-Mathias Høgmo, begynte Dagbladet arbeidet med å sanke inn informasjon fra de lukkede rom.

Spørsmålene ble etter hvert mange:

- Hva skjedde i de avgjørende møtene?
- Hvorfor hastet det sånn?
- Hvem var hjernene bak denne overraskende og omstridte løsningen?

Og, etter hvert som kritikken ble sterkere og sterkere:

- Hva ville konsekvensene bli for de involverte?

Dette maktprosjektet begynte altså med tradisjonell nyhetsjobbing. Vi brakte flere saker i ukene som fulgte, gravd fram med egne – og ofte lukkede – kilder.

Det som gav saken en ekstra dimensjon, var at fotballpresident Yngve Hallén bare uker i forveien hadde sagt seg villig til å ta gjenvalg på forbundstinget i mars 2014.

- Hva ville dette få for konsekvenser for ham?

Konkurrerende medier meldte uavhengig av hverandre om at den pressede Yngve Hallén hadde både fem og sju motkandidater.

24. oktober kunne Dagbladet avsløre, etter å ha snakket kilder med innsikt i valgkomiteens arbeid, at det ikke var kommet inn et eneste innspill til navn som kunne utfordre fotballpresidenten.

Men Drillo-saken stjal overskrifter i ytterligere et par uker, før landslagssjefen og fotballpresidenten ble enig om å legge konflikten bak seg.

Artikkelserien blir til

På det tidspunktet hadde vi, på bakgrunn av stor velvilje og interesse fra både sjefredaktør John Arne Markussen og avdelingsleder Jens Olav Kløvrud, igangsatt et mer langsiktig og grundigere prosjekt:

Hvem er Fotball-Norges mektigste aktører?

Vi hadde bakteppet med Drillo-saken, dårlige resultater for A-landslaget, publikumssvikt i Tippeligaen og en tv-avtale som førte til at færre fulgte norsk fotball fra sofakroken. U21-guttas EM-bronse og de norske damenes EM-sølv sommeren 2013 til tross - det var lite å juble for da Drillo-saken begynte å stilne.

I tillegg ventet norsk fotballs generalforsamling, forbundstinget, i mars 2014. Ingen fotballkamper av betydning skulle spilles med norske lag involvert på et halvt år.

Det var et perfekt tidspunkt for å kartlegge hvilke enkeltpersoner som besitter størst makt i Fotball-Norge. Helt fra dag 1 var planen at prosjektet skulle ende i en rangering fra 1 til 10.

Men enda viktigere enn rekkefølgen: Hvem er disse aktørene? Hvordan bruker de makta de har? Hvordan er de kommet dit de er nå? Hvem har ansvaret for at omdømmet er så dårlig?

Rent fotballpolitisk var det også interessant å finne ut hvor svekket fotballpresident Yngve Hallén var innad i organisasjonen etter bråket rundt trenerlegenden Drillo. Vi fikk i våre samtaler verdifullt innblikk i hvilken status han, og andre sentrale lederskikkelser, har i de ulike miljøene i Fotball-Norge.

Om begrepet “makt”

Men for å finne ut hvem som sitter med makt, måtte vi også definere hva makt er.

For oss ble det tre hovedgrener: På den ene sitter de som har **formell makt** i kraft av å utøve lederskap og påvirkning fra sin sentrale lederposisjon.

På gren nummer to finner vi de som har **uformell makt**. Med dette mener vi personer som i større grad opptre skjult fra avisoverskriftene, personer som gjerne ikke besitter et verv på de opplagte maktkartene i norsk fotball. De utøver likevel tung påvirkning enten gjennom sine nettverk, eller gjennom arbeidet i en noe mer tilbaketrukket rolle i organisasjonen.

På den tredje grena sitter personer med **potensiell makt**, det vil si de som vil ha meget stor gjennomslagskraft i det øyeblikket de vil bruke sin innflytelse. For eksempel ved å påvirke beslutningstakere, eller kaste seg inn i en betent debatt.

Kildejakta kan starte

Vi fant ut at vi måtte snakke med flest mulig kilder fra alle deler av fotballfamilien. Vi skrev raskt ned en liste med alle navn vi kom på, navn som vi hadde et håp om at kunne ha noe å bidra med. Lista ble lang. Dette var mennesker i ulike roller, men som på en eller annen måte var tilknyttet fotballfamilien.

Taktikken vi valgte var å invitere oss selv til samtale med vedkommende. Først på bakgrunnsnivå. Vi forklarte bakteppet:

At vi ønsket å granske maktforholdene i norsk fotball i kjølvannet av den omstridte Drillo-saken, en sak som kom på toppen av svake sportslige resultater og andre støyende saker for Fotball-Norge. Vi forklarte kildene videre at dette var et fint tidspunkt å gjøre det på, all den tid det ikke skal spilles kamper med norske lag inkludert – i hvert fall ikke av betydning – på fire måneder. Samtidig var det spenning knyttet til hva som rørte seg på fotballens tinder med tanke på at det nærmer seg et nytt forbundsting (arrangeres annet hvert år).

“Så, er dette noe du kan tenke deg å prate med oss om? Vi lover deg full anonymitet. Ditt navn vil ikke kunne bli sporet.”

En overveldende andel av svarene lød: Ja, det vil jeg.

Så var det bare å fylle kalenderne våre med avtaler. Snittlengden var over ei time. Det lengste møte varte tre timer, det korteste skulle bli på et kvarter. De fleste snakket vi med sammen, enkelte intervjuet vi hver for oss.

Planen vi hadde lagt til det første møtet, var å stille kilden følgende åpningsspørsmål:

“Hvordan har du, fra ditt ståsted, opplevd håndteringen av Drillo-saken?”

Den planen fungerte så bra at vi aldri trengte å revurdere den. Det var ikke vanskelig å få folk til å dele sine tanker om at en nasjonalskatt var blitt fjernet mot sin vilje.

Men vi penset også samtalene over på andre spørsmål som ga oss de svarene vi søkte om norsk fotballs maktpill. Mange tema varierte. For eksempel var det unaturlig å snakke om landslagsrelaterte spørsmål i samtaler med representanter fra bredden – og motsatt. Det vi imidlertid måtte gjøre med alle, var å spørre kildene hva de syntes om ulike kandidater til lista over de mektigste. Det var jo vårt viktigste virkemiddel i presentasjonen – selve kåringa. Og den ville vi forankre i kildene. Til slutt jaktet vi også etter historier om de aktørene vi følte nærmet seg.

Skulle det være konkrete ting fra den aktuelle samtalen vi følte vi måtte gå ut med, var det under forutsetning av at vi kontaktet dem på nytt og spurte om tillatelse til dette. Men ingenting skulle kunne spores tilbake til samtalen, uten kildens godkjenning.

Samtidig noterte vi underveis i samtalene. Vi brukte god, gammeldags skriveblokk. Båndoptaker tror vi ville virket lite tillitsfullt, all den tid vi uansett ikke skulle sitere dem.

Idet vi kom hjem skrev vi inn informasjonen i word-dokument. Etter enkelte samtaler, der det bare var én reporter som møtte én kilde, hendte det at kildevernet ble overholdt selv mot den andre reporteren.

Mange av personene hadde vi gjentatte samtaler med, og fortløpende la vi til kilder på lista vår. Noen sa nei til våre henvendelser, av ulike årsaker. De var heldigvis i et kraftig mindretall. Flere av disse, og også mange av de som stilte opp, ga uttrykk for at det var ubehagelige og vanskelige spørsmål vi stilte – så vel som viktige. Det gjorde oss tilfredse og trygge: Da hadde vi valgt riktig innfallsvinkel.

Noen av de som takket nei, endret også mening underveis, etter at de hadde fått tenkt på saken. De ønsket likevel å bidra med sine tanker og meninger. Det var det også flere innenfor topp 10-lista som gjorde, etter at serien var igangsatt i januar 2014.

Utformingen av topp 10

Vi hadde tidlig et utkast til liste. Men når du ønsker å hente inn innspill fra 50 velinformerte kilder, håper du at den lista du satte opp for deg selv på dag 1, vil se latterlig ut til slutt.

Det viktigste formålet med utkastet var like fullt at vi ville være strategiske:

Ta fotballpresidenten som eksempel. Allerede da startskuddet gikk var det en selvfølge at han måtte inn på topp 10 et sted. Men vi kunne ikke kontakte ham, eller hans kommunikasjonsdirektør, før vi hadde sikret et bredt kildetilfang. Med motsatt framgangsmåte hadde faren økt for at kilder kunne ha blitt kontaktet, og bedt om å utvise stor forsiktighet overfor Dagbladets prosjekt. De kunne også ha blitt instruert til å male virkeligheten mer rosenrød enn den var – eller de kunne kort og godt ha fått beskjed om at det var ønskelig at de takket nei til oss.

Vi var fullt klar over, og regnet nesten med, at folk i fotballorganisasjonen ville snakke sammen om Dagbladets graving. Vi visste at dette ikke var noe mange andre redaksjoner hadde bedrevet før, og at det derfor ville bli lagt merke til. Vi merket oss da også at folk hadde begynt å snakke om at vi i Dagbladet var i gang med et graveprosjekt.

En historie som viser dette, kom da vi møtte en kilde. Idet vi skulle takke for oss og dra, spurte vedkommende:

- Hører dere graver i bruken av kjøregodtgjørelser?
- Javel. Interessant at det prates, men det temaet har vi lagt på is. Hvor har du hørt det? svarte vi.
- Jeg hørte bare at dere og P4 jobbet spesielt det, sa personen.

Da skjønnte vi det. Fordi: Vi hadde søkt om innsyn i en sak i postlista, men fått avslag. Det visste vi at også P4 hadde gjort. De hadde nemlig klaget på deres avslag, og den klagen lå inne i postlista.

Hvordan noen hadde funnet ut at vi og P4 gravde etter det ene dokumentet, fikk vi aldri noe svar på. Men det kan skyldes tette bånd mellom den offentlige etaten som satt på brevet, og Norges Fotballforbund.

Så vi visste at det alltid var en fare for at presidenten og andre topp 10-kandidater rakk å høre om vår aktivitet før vi selv la fram forespørselen for dem. Men vi prøvde, så langt det lot seg gjøre, å ha kontrollen selv.

I november følte vi oss som samfunnsforskere, med fokussamtaler som viktigste verktøy, der vi snakket med kilde etter kilde – uten rett til å gjengi innholdet.

Vi var også bevisst på å formidle at vår liste ikke var noen fasit, og at det trolig ville bli reaksjoner. Mange ville være uenige. For var det noe vi hadde erfart gjennom kildesamtalene, var det at vi hadde tatt tak i et tema som mange hadde sterke meninger om.

Rundt 1. desember følte vi at det var på tide å ta et nytt steg. Da tok vi utskrift fra alle samtalene våre, og begynte å snevre inn lista.

Til slutt satt vi med ti navn som vi mente var "Fotball-Norges 10 mektigste". Mange av disse var tilknyttet Norges Fotballforbund. Derfor kontaktet vi kommunikasjonsdirektør Svein

Graff, og informerte ham om prosjektet og hvordan vi tenkte å presentere det på trykk. Vi sa at vi nå kom til å kontakte flere av hans kolleger i NFF for å snakke med dem.

Ingenting tydet på at Graff var kjent med at vi på det tidspunktet hadde gjennomført et 30-tall samtaler om fotballmakta. Dette fortalte oss at anonymiteten hadde vært så viktig for våre kilder, at de ikke en gang hadde turt å snakke altfor høyt om møtene våre internt i fotballorganisasjonen.

Graff lovet i hvert fall at Norges Fotballforbund skulle formidle alle intervjuhenvendelser på vanlig vis.

Topp 10-lista inneholdt alt fra verdensstjerner til folk vi ikke en gang hadde bilder av i vårt eget arkiv.

Vi måtte velge forskjellige tilnærminger da vi skulle be om åpne intervjuer med dem. Men vi la aldri skjul på hva vi ønsket, hvordan vi hadde jobbet, og hva hensikten var.

Flere av dem ga uttrykk for at de ikke hadde sans for kåringen. Da vi var kommet til midt i desember, og valgkomiteens innstilling skulle komme hvilken dag som helst, hadde 4 av 10 sagt nei til å prate med oss. Vi var forberedt på at ikke alle 10 ville stille opp, men fire negative var i overkant.

Så fikk Dagbladet nyss i at valgkomiteen, som hadde en tøff jobb med å avgjøre Yngve Halléns og forbundsstyrets videre skjebne, ikke så ut til å klare å innfri sin egen frist om å legge fram innstillingen i desember. 17. desember var vi først med å gjengi nyheten om at valgkomiteens dom var utsatt til 15. januar.

Det ble utslagsgivende for at vi, i samråd med sportssjefen, valgte å utsette oppstarten av vår artikkelserie til uke 2 i 2014.

Det skulle bli en dramaturgisk perfekt avgjørelse.

Publisering av serien

Vi bestemte oss for at artikkelserien skulle publiseres daglig, med minimum ei dobbeltside på den aktuelle maktpersonen.

For oppbyggingens skyld valgte vi å starte med å presentere den tiende mektigste personen i Fotball-Norge, og deretter telle oss fram til toppen. Denne daglige presentasjonsformen ville vi også vise ved grafikk.

Vi foreslo selv at vi kunne lage en heading hvor et nytt ansikt ble avslørt for hver dag, mens silhuettene av de gjenstående fotballtoppene bare ga en indikasjon om hvem som videre fulgte.

Silhuett-grepet var en større hit enn det vi regnet med. Det ga leserne en mulig til å tippe – og i Fotball-Norge ble det en stor snakkis. Det fantes knapt et lunsjbord på Ullevaal hvor de ikke prøvde å gjette seg til hvem som lurte seg bak de forskjellige skallestrekenes. Vi ble også møtt med latterliggjøring:

- Vi klarte å tyde at det var ham på tredjeplass. Og det sier vel alt om hvor god den lista er, sa en topp 10-plassert aktør rett før vi skulle starte intervjuet.

- Javel? Der tar dere feil, så pass kan jeg si.

- Jaha. Ok. Javel. Vi får se, da.

Da vi skulle begynne å publisere artikkelserien, måtte vi ta hensyn til en del ting. Vi visste at valgkomiteen skulle komme med sin utsatte innstilling 15. januar. Vi visste at Ole Gunnar Solskjær, som var rangert som nummer åtte på vår liste, trolig ville bli presentert som Cardiff-manager.

Disse hendelsene måtte dras inn i sakene. For selv om det var et mål for oss å vise leseren at underlaget for artikkelserien var innskaffet gjennom grundig, målrettet og langvarig jobbing, ønsket vi også at arbeidet framsto så dagsferskt som overhodet mulig. Historiene vi hver dag skulle presentere om de ulike maktmenneskene, måtte tilpasses nyhetsbildet for øvrig.

Derfor fulgte vi med på hvor våre ti utvalgte befant seg underveis i publiseringen. Slik fikk vi for eksempel ferske bilder av Bjarne Berntsen (styreleder i NTF) og Yngve Hallén fra La Manga, og av generalsekretær Kjetil Siem, som befant seg i Abu Dhabi. Alle disse var i utgangspunktet intervjuet på kontorene deres hjemme i Oslo, men vi la også inn i de tre sakene scener fra deres utenlandsopphold, for å gjøre sakene aktuelle.

Totalt hadde vi dagsferske bilder og/eller reportasjescener i seks av de 10 artiklene i serien. Dette fikk vi gode tilbakemeldinger på fra leserne, som likte at vi hadde klart å gi sakene variasjon, tilstedeværelse og nyhetstemperatur.

Flere av aktørene ble intervjuet på nytt like før de skulle komme på trykk i avisa. Sakene ble også lagt ut på nett (Dagbladet Pluss).

Vi startet med Leif Øverland, som tok imot oss på kontoret sitt dagen etter at han hadde startet som direktør i Norsk Toppfotball. Vi fikk fem sider på trykk første dag, og følte at det ga både oss og kildene en tro på at dette kom til å bli presentert på skikkelig vis gjennom hele artikkelserien.

I hvert fall kunne vi konstatere at der vi midt i desember hadde fått avslag fra fire av de ti på lista, falt brikkene stadig mer på plass da artikkelserien startet. Til slutt fikk vi åpne intervjuer med ni av ti personer på lista. Hadde det ikke vært for en korrupt e-post-adresse, ville tallet trolig vært ti av ti.

Og flere av personene innenfor topp 10 kontaktet oss etter at artikkelserien hadde startet. Stressnivået var åpenbart høyt, og mangelen på regi og kontroll virket å stresse dem. "Kanskje vi skal spille litt ball om den lista?", som én aktør sa.

Alle vi intervjuet ble stilt fem likelydende spørsmål, hvor vi oppfordret dem til å svare kortfattet. Her var planen at vi ikke skulle stille motspørsmål. De såkalt "Fem faste" ble plassert i en egen boks på sida.

Vi vurderte lenge å starte serien onsdag 8. januar. Men av flere grunner utsatte vi det hele én dag.

Det var to hovedgrunner til dette: På den måten visste vi at maktperson nummer 8 – Ole Gunnar Solskjær - ville bli presentert lørdag 11. januar. Ole Gunnar Solskjær er et kommersielt bredt navn som har god appell for våre lesere alle lørdager. Kanskje spesielt lørdag 11. januar. Dette var nemlig dagen han skulle lede Cardiff for første gang i en Premier League-kamp.

Men det var ikke den mest positive konsekvensen av justeringen: Enda viktigere var det at vi på denne måten ville presentere nummer 4 (Ronny Aasland) onsdag 15. januar.

15. januar var holdt av som en merkedag Fotball-Norge hadde ventet på i månedsvis. Det var da valgkomiteen endelig skulle legge fram sin innstilling, én måned på overtid.

Ville Yngve Hallén (nummer to på vår liste) bli foreslått gjenvalgt? Ville han bli foreslått erstattet av noen andre, for eksempel den vi selv opplevde var den mest nærliggende utfordreren - Bjarne Berntsen (nummer tre på vår liste)?

Ved å legge opp til at vi sto igjen med de to, pluss vinneren, idet innstillingen forelå, skaffet vi oss selv en fleksibilitet til å justere vinklinger etter valgkomiteens dom.

For øvrig: Valgkomiteen innstilte 15. januar på Yngve Hallén. Det avslørte vi i en nyhetsartikkel på nett allerede 14. januar.

Om bruk av anonyme kilder

Det er alltid viktig å være skeptisk til bruk av anonyme kilder. Vi valgte tidlig å legge lista svært høyt for å gjengi utsagn fra bakgrunnsamtalene. Hvis de bar preg av negativ personkarakteristikk, styrte vi unna helt og fullt.

Så da en av topp 10-aktørene sa: "Men jeg ønsker ikke å forholde meg til anonyme utsagn", var det i utgangspunktet helt greit for oss.

Men i enkelttilfeller var vi nødt til å gå videre med enkelte opplysninger/sitater fra bakgrunnsamtalene. Da sørget vi for å gjøre dem umulig å spore tilbake til kilden.

Skulle vi basert denne artikkelserien på åpne kilder, ville vi ikke vært i nærheten av å lykkes. Frykten for å bli stigmatisert som en sladrer eller sutrekopp, eller som en som går utenfor de hierarkiske linjene, ville ført til at svært få hadde stilt opp. Og av de som hadde gjort det, hadde ytterligere noen gjort seg verdiløse som kilder, fordi de ikke hadde turt å si sin ærlige mening. Dessuten var ikke målet vårt å få fram de verste personkarakteristikkene av den ene eller andre. Målet vårt var at vi selv skulle tegne et mest mulig sannferdig bilde av

vedkommende som maktaktør, og da måtte vi selv samle inn mest mulig informasjon fra ulikt hold.

Gjennomlesningsprinsippet

Vi valgte en veldig raus linje for gjennomlesning i prosessen med de ti mektigste. Alle fikk først godkjenne sine egne sitater – deretter fikk de se selve brødteksten slik vi ønsket å sende den til desken.

Det var to grunner til at vi valgte dette. Idet de hadde godkjent sitatene, var det lettere for oss å vinkle og sy sammen selve saken. Og hvis det skulle ligge noe i den endelige artikkelen de følte for å kommentere/svare på, kunne de få anledning til dette. På denne måten sikret vi oss at de fikk anledning til å svare for alt.

Vi følte dessuten at vi hadde gjort en så grundig jobb i å kartlegge de enkelte personer bak deres rygg, at det var rettferdig å forberede dem på hva som ville komme i avisa. Vi følte ikke vi hadde noe å tape på dette, så lenge de allerede hadde godkjent egne sitater. Nå handlet det om å la dem få se konteksten.

Vi er veldig tilfreds med den løsningen. Ikke en eneste av kildene tok til orde for å endre på selve brødteksten. De takket snarere for vår opptreden.

Det er ikke sikkert de likte innholdet i brødteksten vi sendte dem, men ingen av dem krevde endringer på andre gjennomlesning. Og om de hadde gjort det, var vi veldig klare oss imellom på at det måtte komme ekstremt gode argumenter for at vi skulle akseptere justeringer.

Slik ble lista

Basert på våre 50 kilder konkluderte vi med at dette er Fotball-Norges ti mektigste personer:

1. Kjetil Siem, generalsekretær i Norges Fotballforbund (NFF)
2. Yngve Hallén, president i NFF
3. Bjarne Berntsen, styreleder i Norsk Toppfotball (NTF) og visepresident i NFF
4. Ronny Aasland, direktør for strategi og utvikling i NFF
5. Per-Mathias Høgmo, landslagssjef
6. Jan Halstensen, styreleder i de tre Ullevaal-selskapene og leder av byggkomiteen på Ullevaal stadion
7. Svein Graff, informasjonsdirektør i NFF
8. Ole Gunnar Solskjær, manager for Cardiff
9. Marianne Brynildsen, leder av NFFs valgkomité
10. Leif Øverland, direktør i NTF

Utbytte

Vi fikk sjansen til å gå i dybden på en måte som norske sportsjournalister sjelden gjør. Vi ville avdekke relasjoner, fortelle hva slags makt ulike mennesker har, hvor mye innflytelsen deres er blitt svekket det siste året - samt hvordan de hadde kommet til sin posisjon.

Det føler vi vi har klart å avdekke nå. For Dagbladets del, og da spesielt for oss i sportsavdelingen, har det vært kjærkomment å få markere seg med så grundig og systematisk dekning innen et felt mange er opptatt av.

Gjennom arbeidet skaffet vi oss mange nyttige kilder og kontakter som ga oss tilgang på nyhetsvarer, og dette nettverket tar vi med oss til seinere bruk.

Gjennom samtalene har vi også fått flere saksideer som vi knapt har rukket å prate om oss to imellom.

Vi mener også vi har gjort norsk fotball en tjeneste gjennom arbeidet det siste halvåret. Vi har presentert en godt fundamentert forklaring på hvem de ti mektigste aktørene er, hvordan de tenker, hvordan de betraktes ute i organisasjonen, og hvilke styrker og svakheter de har.

I tillegg bør toppene i organisasjonen ha hatt stort utbytte av å bli gått nærmere etter i sømmene på et vis de ikke er vant til.

Søknad for 2013

Vi vil avslutningsvis kort argumentere for hvorfor vi leverer vårt bidrag for året 2013. Som nevnt innledningsvis: I fjorårets tre siste måneder jobbet vi på heltidsbasis med å gå fotballens mektigste personer etter i sømmene. Dette avstedkom flere nyhetsavsløringer i løpet av perioden. Noen av dem er lagt ved her.

Mot slutten av oktober ble vi gitt i oppdrag å grave i fotballmakta, med mål om å lage en framtidig artikkelserie. Arbeidet var tenkt publisert i forbindelse med presentasjonen av valgkomiteens innstilling i desember. Denne ble imidlertid utsatt til 15. januar. For å ivareta kravet vi hadde satt til nyhetsfølelse og ferskhet, utsatte vi også vår serie i takt med dette.

Oslo, 20. januar 2014

Gunnhild Toldnes

Lars Hojem Kvam

Vedlegg

1. Fredag 27. september, Dagbladet.no: Screenshot av forsida. "Per-Mathias Høgmo blir Norges neste landslagssjef". Lenke til sak: www.dagbladet.no/2013/09/27/sport/fotball/landslaget/per-mathias_hogmo/29489721/
2. Lørdag 28. september, Dagbladet: Side 38-39. "Drillo-dramaet: - Jeg ble overrasket."
3. Torsdag 10. oktober, Dagbladet.no: "Fotballpresidenten må forklare seg for forbundsstyret"
Lenke: http://www.dagbladet.no/2013/10/10/sport/landslaget/fotball/vm-kvalifisering/per-mathias_hogmo/29709844/
4. Fredag 18. oktober, Dagbladet: Side 28-29: "Slik kunne Drillo-flausen vært unngått"
5. Onsdag 23. oktober, Dagbladet: Side 31. "Må svare for seg / Hallén møter NFF-styret i dag"
6. Torsdag 24. oktober, Dagbladet (side 30-31): "Ingen truer Hallen"
7. Torsdag 9. januar, Dagbladet: "Brobyggeren". Om Fotball-Norges 10. mektigste, Leif Øverland
8. Fredag 10. januar, Dagbladet: "Fotballmammaen". Om Fotball-Norges 9. mektigste, Marianne Brynildsen
9. Lørdag 11. januar, Dagbladet: "Ikonet". Om Fotball-Norges 8. mektigste, Ole Gunnar Solskjær.
10. Søndag 12. januar, Dagbladet: "Rådmannen". Om Fotball-Norges 7. mektigste, Svein Graff.
11. Mandag 13. januar, Dagbladet: "Veteranen". Om Fotball-Norges 6. mektigste, Jan Halstensen.
12. Tirsdag 14. januar, Dagbladet: "Frelseren". Om Fotball-Norges 5. mektigste, Per-Mathias Høgmo
13. Onsdag 15. januar, Dagbladet: "Pengemaskinen". Om Fotball-Norges 4. mektigste, Ronny Aasland
14. Torsdag 16. januar, Dagbladet: "Den neste presidenten". Om Fotball-Norges 3. mektigste, Bjarne Berntsen
15. Fredag 17. januar, Dagbladet: "Overleveren". Om Fotball-Norges nest mektigste, Yngve Hallén.
16. Lørdag 18. januar, Dagbladet: "Maktgeneralen". Om Fotball-Norges mektigste, Kjetil Siem.